

TAFANEJAR PER BARCELONA

Sabeu que a Barcelona hi ha dues cases d'estil àrab? Una al carrer Berlinès, a Sant Gervasi, i l'altra al Passeig de Gràcia, davant el número 26.-

Sabeu que el carrer més estret de Barcelona és el carrer de la Mosca? (Lloc: al carrer de Montcada.)

Sabeu que el dit de Colom té 60 cm de llarg?

Sabeu que al Passeig de Gràcia quasi tots els arbres són plataners? Però enfront del número 26 hi ha una alzina.

Sabeu que al carrer d'en Bot encara hi

Carrer de la Mosca

ha uns ferros que antigament es posaven per a protegir les parets del grum dels cotxes de cavalls?

Sabeu que a la façana de la catedral, en una de les arcades, hi ha una sirena?

Sabeu que la plaça d'Urquinaona és una de les places amb més llums de semàfors d'Europa? N'hi ha uns dos-cents...

Sabeu que a la plaça Rovira, en un banc, hi ha una escultura de bronze de mida natural dedicada a Antoni Rovira i Trillas?

Carrer d'en Bot

Sabeu que a Barcelona hi ha quaranta-set mercats?

Sabeu que al carrer Paradís, davant del Centre Excursionista de Catalunya, hi ha una pedra de molí que assenyalava el punt més alt del mont Tàber?

Sabeu que al carrer Laforja, cantonada amb Camp d'en Vidal, hi ha una casa decorada amb una senyera a la façana? La casa és de principis del segle passat.

Sabeu que les sabates de Colom són les més grans del món? (segons el llibre de rècords Guinnes).

L'Alzina

Sabeu que a la Diagonal, al passeig del costat de mar, davant del número 477, hi ha una alzina amb un rètol que diu: "Arbre d'interès local, edat estimada 80 anys"?

Sabeu que a la Rambla de Catalunya tots els arbres són til·lers, però que a l'altura del carrer Aragó hi ha un pi?

De moment no recordo cap més particularitat.

Antonio Moreno

(Fotografies de l'Autor)

Adherit a:
Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e: cegracia@cegracia.com
web: <http://www.cegracia.com>
Dip. legal: B.9720-1961

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia
DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

Club Excursionista de Gràcia

M A I G
J U N Y
2 0 0 4

PASSATGEMULET, 4
TEL: 93 237 86 59
FAX: 93 237 31 48
08006 BARCELONA

Butlletí social

Publicació degana de la premsa de Gràcia
Creu de Sant Jordi 1992

XXII Any - 2a. Època, núm. 79
Fundat l'any 1922

Fotografia d'Enric Martínez

EDITORIAL

La darrera assemblea del Club Excursionista de Gràcia ha estat tot un èxit del club. L'esforç del treball i la dedicació de molts dels nostres consocis ha permès que aquesta històrica entitat, fundada ara farà vuitanta-dos anys en un històric banc de Gràcia, avui es trobi en un dels seus millors moments.

L'any 2003 ha representat per a la nostra entitat la commemoració del 81è Aniversari de la seva fundació a càrrec de **Josep Buch, Agustí Sobrevia i Jaume Martorell**. I de forma puntual els:

- 51 anys de la Coral Cantaires Muntanyencs
- 45 anys de l'agrupament
- 31 anys de la Matagalls-Montserrat
- 72 anys de la Secció de Càmping
- 63 anys de la Secció de Muntanya
- 62 anys del GEDE
- 50 anys del GIE.

L'any 2003 ens ha permès fer la presentació de la Matagalls-Montserrat dins de la col·lecció de CD en 3D, concretament el dia 16 de maig (divendres), i també vam anunciar la preparació de les guies següents:

Núria, Montserrat, La Vall d'Aran, Aigües Tortes, Cerdanya... Actes o activitats:

- Placa a la plaça Rius i Taulet recordatori de la fundació del Club en el banc de pedra.
- Recuperació del forn ibèric gràcies a la tenacitat de la nostra consòcia Dolors Lázaro.
- Campionat d'escalada de blocs (*boulder*) a la nostra entitat, amb un gran èxit de públic i mitjans gràcies a l'esforç dels joves components del GEDE.
- 13 de gener, placa recordatori dels presidents de l'entitat.
- Èxit dels concerts de Nadal a càrrec de la nostra coral.
- Hem actualitzat el rètol del Club per tal de posar-ne al dia la identitat.
- Hem endegat la Vocalia de Natura, defensa de la natura més defensa del nostre espai d'activitats, que és conduïda magníficament per en Jordi Pi.
- Fira del Llibre de Muntanya de Collsacabra. Segona edició, en què ha estat palesa l'aportació de l'entitat.
- Homenatge a Verdaguer.

A proposta dels nostres consocis Miquel Fernández i Dolors Lázaro, s'ha nomenat soci honorari el regidor de l'Ajuntament de Gràcia senyor Musons pel seu suport a l'entitat més enllà de la seva tasca de representant de l'Ajuntament de Gràcia.

Curs de medicina i socors de muntanya 2003

Tinc l'obligació moral de reconèixer l'esforç de la nostra secretària Lluïsa i dels nostres consocis en Josep Arisa i Molas i el nostre entranyable amic el senyor Antoni Moreno. La secretària ha desenvolupat una tasca encomiable per tal que la informació i tota la gestió documental fos al dia.

Cal destacar la immillorable situació econòmica de la nostra entitat gràcies al treball dels nostres consocis Miquel Fernández i Josep Portell a l'hora de fer un acurat seguiment de les despeses per a ajustar-les als

pressupostos establerts, i cal remarcar el nostre agraïment a la nostra antiga tresorera Hermínia, que després d'una molt positiva tasca de seguiment comptable va decidir traspasar la seva tasca.

Agraïm el suport que hem tingut en tot moment del nostre antic president Miquel Fernández en moltes tasques vinculades a la secretaria i economia del Club, donada la seva gran experiència, que ens ha ajudat a posar-nos al dia en molts aspectes.

També hem de donar les gràcies a tot l'equip que, tant per l'exposició de llibres de Collsacabra com per la fira d'entitats, ha treballat perquè la imatge de la nostra entitat augmentés la seva presència dins del col·lectiu excursionista, socis com ara Dolors Lázaro, Enric Guillerà, Joan Cervera, Aurora Vila, Jordi Pi.

Quant a l'arxiu documental del Club, la Pilar Turmo ha destacat per la seva tasca d'ordenació del nostre arxiu, que ens ha permès fer un traspàs a l'Arxiu Nacional de Catalunya a proposta, i amb el treball, del nostre antic president en Joan Cervera. Aquests documents restaran a disposició de la nostra entitat i de tots aquells interessats en la història de la nostra entitat.

També ha destacat el treball dels joves de la Secció de Muntanya, amb l'organització del Cicle d'Audiovisuals Josep Buch, la posada en marxa per part de Jaume Jubert i la continuïtat a càrrec de les nostres consòcies Laura Puig i Ingrid Vives, que estan potenciant i difonent aquesta activitat.

LA SECCIÓ CULTURAL (Dolors Lázaro)

Està desenvolupant un seguit de sortides per a donar a conèixer aquests racons que han marcat una fita dins de la història de casa nostra o de fora (felicitats i continua treballant en aquesta línia). Aprofito l'avinentesa per a demanar als consocis que hi tinguin interès que concatinin amb ella per tal de potenciar la Secció.

REVISTA MAI ENRERA

Felicitations per la feixuga tasca de recopilació d'articles, fotografies, composició, correcció, etc. que ha dut a terme l'equip format per Cinta Barrero, Dolors Lázaro, Joan Cervera, Aurora Vila, etc.

BUTLLETÍ

Felicitació a en Guillem Martín per la seva tenacitat i paciència a l'hora de treballar en la composició d'un butlletí que ens permet estar al corrent de les activitats passades i futures de les diferents seccions i que també representa una finestra a l'exterior de la vida de la nostra entitat. També ho aprofito per a demanar la col·laboració de tots els socis en totes i cadascuna de les seccions que estan fent una realitat l'esdevenir diari del nostre Club.

WEB DEL GRÀCIA

Agraïment al nostre soci Andrés Chinchilla per la seva dedicació a mantenir viu el web de la nostra entitat i també a millorar-lo, com està fent en l'actualitat.

DESTAQUEM EL NOU SECRETARI MIQUEL JUSTO

Per la seva incorporació a la Secretaria del Club i haver ajudat a actualitzar les dades econòmiques després d'un període complex per manca de comptador o comptadora.

Cultura de la Generalitat, s'han efectuat els treballs de consolidació i condicionament que avui podem veure.

Llegenda. Heus aquí que una vegada hi havia un famós i sanguinari bandoler anomenat *Corsec*. Com el seu nom indica (cor sec), era el terror de la rodalia. Robava tots els viatgers que passaven pels camins prop de Burriac. Vivía bé amb els veïns perquè, temerosos de la seva crueltat, li pagaven diners per estar tranquils. Gràcies a tot això, en *Corsec* va fer una gran fortuna, que guardava dins del castell, en una cambra enrajolada, tota ella, amb monedes d'or. Entre monedes, joies i moltes altres peces valuoses hi havia una cadira d'or massís. Però vet aquí que el rei ho va saber i va enviar el seu exèrcit a capturar-lo. Quan menys s'ho esperava, en *Corsec* es va trobar el castell voltat de soldats. Com que va veure que més tard o més d'hora s'hauria de rendir, per una llarga mina —que per sota la muntanya comunicava el castell amb una cova més enllà del Montcabrer—, anava traient el tresor i entrava menjar. Estranyats, perquè després de molts dies el castell resistia, els soldats van sospitar-ho. Els costà, però a la fi, en un dels viatges, descobriren dos bandits, que retornaren espordits tot alertant *Corsec*, i bloquejaren la sortida de la mina. En *Corsec* es començà a veure perdut. Els soldats van haver de tirar a terra quatre pesades portes per a entrar al castell. El *Corsec*, mentrestant, va amagar la cadira d'or i la resta del tresor que encara li quedava. Després va apilar tota la llenya que tenia i va calar foc al castell. Va haver-hi un combat i molts van morir. Una vegada apagat el foc van remoure totes les runes per tal de trobar-hi el tresor, però mai més n'ha aparegut cap rastre. Des de llavors són molts els qui intenten trobar-lo i aquell que l'arribi a trobar ben ric es farà.

Itinerari

Desplaçament. Amb cotxe, des de Barcelona, cal agafar la N II en direcció a Mataró i abans de sortir de Vilassar de Mar girar per la B-502, que va a Argentona i a Cabrera de Mar. Cal anar en direcció al centre urbà de Cabrera. Trobem una rotonda, que permet anar a diferents localitats; cal agafar l'enllaç de la BV-5021 que va i mor a Cabrera de Mar.

Recorregut a peu. Durada: 1 h 30 min. Longitud: 6,2 km. Desnivell: 300 m. Dificultat: baixa.

Cabrera de Mar. Sortim de la plaça de l'Església i pugem pel carrer de Sant Joan. Deixem, a mà dreta, el clos arqueològic de Can Modolell i continuem recte. Passem pel costat de les masies de Can Lledó, Can Bartomeu, Can Orriols (restaurant Papageno) i Can Segarra.

maig-juny 2004

- 0 h 10 min. Girem pel carrer de Fèlix Albagés i pugem per un camí de ciment que, després de passar pel costat d'una petita placa-recordatori a Rafael Esteban, mor a la part posterior de l'última casa (amb un gran portal de ferro), en una petita explanada, on neix un sender que, arran de capricioses figures de moro i a l'ombra de trams de bosc, recorre la base del turó de Burriac. El sender finalitza en el revolt d'una pista.

- 0 h 30 min. Aquesta pista no l'hem d'agafar, sinó que ens enfilem, a mà dreta, per un bosc de pi pinyoner i per una dreuera que ens condueix a un camí ample que seguim a la dreta.

- 0 h 34 min. Més amunt, el camí fa un retomb i s'aplana. Agafem un sender, a mà esquerra, que travessa un alzinar espès i surt a un camí que va a Argentona.

- 0 h 40 min. Pugem fins al coll de Burriac, on hi ha un monòlit commemoratiu de granit, -commemoratiu del cinc-cents aniversari de l'emancipació dels pobles de la Baronia del Maresme del poder feudal- i prenem un sender que, gairebé una grimpada, s'enfila fins al castell.

- 0 h 50 min. **Castell de Burriac.** Fem el descens per un camí que neix sota mateix del castell i sortim al camí d'Argentona.

- 0 h 56 min. Continuem, a mà esquerra, fins a la dreuera i el revolt de pista que ja coneixem.

- 1 h 04 min. Baixem per la pista fins a un ampli trencall i girem, a mà esquerra, seguint el curs de la riera de Cabrera fins a trobar el primer carrer asfaltat.

- 1 h 24 min. Girem a mà dreta —hi ha una font— i continuem fins a la Baixada de l'Església, un carreró antic, que ens porta a la...

- 1 h 30 min. Plaça de l'Església de **Cabrera de Mar**.

Josep Arisa i Molas

(Fotografies de l'autor)

Cartografia

Mapa comarcal de Catalunya: Maresme. Escala 1: 50.000. ICC (2002).

Editorial Alpina: El Corredor. Escala 1: 25.000.

Bibliografia consultada

Salvador GINESTA I BATLLORI. *El Maresme*. Barcelona: Editorial Selecta, 1968.

Isabel GARÍ. "Cabrera de Mar". A: *Gran geografia comarcal de Catalunya*. Volum 6. Barcelona, 1982.

Pere CATALÀ I ROCA. *Llegendes de castells catalans*. Barcelona: Rafael Dalmau Editor, 1983.

Antoni PLADEVALL I FONT. "Castell de Burriac". A: *Catalunya Romànica*. Volum 20. Barcelona, 1992.

Joan RAVENTÓS. "El castell de Burriac". *Descobrir Catalunya* [Barcelona], núm. 57 (2002).

COL·LABORACIÓ

ANEM AL CASTELL DE...

Excursionistes, que pel pla i la serra en lo camp de la pàtria espigolau, ajudeu-li a collir lo que és a terra, ajudeu-li a servir lo que li cau. Jacint Verdaguer (*L'heura*)

Ben segur que moltes de les nostres primeres excursions han sigut a un castell: Burriac, Montsoriu, Palafolis, Centelles o Claramunt. I és que la gran majoria de castells, per raons defensives i de guaita, estan situats dalt d'una muntanya o en llocs des d'on es domina, a simple vista, la major extensió possible del terreny que l'envolta. Aquesta circumstància fa que aquelles excursions que tenen com a objectiu un castell o hi passen siguin més interessants. Arribar als murs d'un castell —en bon estat de conservació o en ruïnes—, la silueta del qual hem anat albirant des de lluny, produeix també un seguit d'emocions: la d'haver-hi pujat i gaudir del panorama; la d'imaginar com era, en el seu temps, la vida en aquell lloc; la història i els fets que —desgraciadament en molts casos— han derivat en un munt de ruïnes; les llegendes i fantasies populars; etc.

Excursionisme i castells han fet, des de sempre, una bona parella. I és que l'exercici físic, l'interès per la natura i la història i l'estima i el respecte pel nostre patrimoni natural i cultural —és a dir, l'amor al país— són trets intrínsecs de l'excursionisme català. És per això que, des d'aquest número, anirem publicant al nostre *Butlletí* diferents itineraris a castells, el seu estat actual, una breu ressenya històrica i alguna de les llegendes que la imaginació popular hi ha situat. Tot amb el propòsit que us animeu a anar-hi (o a retornar-hi) i que gaudiu de la visita. Comencem amb el de...

BURRIAC (el Maresme)

Situació. Les ruïnes del castell de Burriac o de Sant Vicenç, com se'l coneixia antigament, es troben a 401 m d'altitud sobre el nivell del mar, assentades en un massís de roca que corona el cim d'una muntanya dels contraforts costaners de la Serralada Litoral. És un excel·lent mirador de la costa del Maresme amb vistes del Montnegre, el Montseny i els cingles de Bertí.

Estat actual i descripció. Ruïnes. Les restes existents han estat objecte d'una sèrie d'obres de consolidació per tal d'afavorir-ne la conservació i facilitar-ne la visita. A la part superior, en el recinte sobirà, hi havia la capella de Sant Vicenç (que es mantingué oberta al culte fins al 1836), la sala d'armes i els habitatges del senyor i al seu costat la torre de l'homenatge —l'element més ben conservat i característic—, de base circular. Més avall, en el recinte jussà o inferior, hi ha les sitges —en una de les quals se suïcidà el 1907 el poeta modernista Antoni Isern (nascut a Alcover el 1883)— i restes de les dependències dels servents. Una bona part de les construccions són

dels segles xⁱ al xiii, però la torre i la capella foren modificades el segle xv.

Història. Aquest castell és esmentat, amb el nom de Castell de Sant Vicenç, des del 1023 —el nom de Burriac apareix des del 1313— i pertanyia als comtes de Barcelona. Des de mitjan segle xⁱ hi tingueren drets feudals la família dels Santvicenç, potser castlans del castell, i els límits territorials de la seva jurisdicció s'estenien pels termes de Cabrera, Argentona, Òrrius i bona part de Mataró. L'any 1352, en morir sense successió directa Berenguer de Santvicenç, el castell es posà en venda i va ser adquirit per un ciutadà barceloní, Pere Desbosc (o des Bosc), el qual, a canvi d'importants serveis, obtingué del rei l'augment de les prerrogatives feudals. Al final de la guerra civil contra Joan II aquest atorgà, el 1471, a l'escriptor i cap militar Pere Joan Ferrer i Destorrent —que s'havia passat, a darrera hora, a la causa reial— la baronia del Maresme centrada a Burriac i que comprenia la jurisdicció civil i militar sobre Mataró, Argentona, Cabrera, Cabrils, Vilassar i Premià, malgrat l'oposició d'aquestes poblacions. Ferrer reconstruí i amplià, el 1473, el castell a base de la prestació personal dels seus vassalls que estaven obligats a treballar-hi dos dies al mes. Els seus abusos, però, portaren un gran malestar entre els habitants de la baronia i el 1480 les sis parròquies obtingueren de Ferran el Catòlic la desvinculació dels vincles senyorials amb Ferrer a canvi de 8.000 florins —la corona en donà 2.000. Ferrer, tot i això, continuà vivint a Burriac, on seguí fent obres i ampliacions fins a la seva mort vers el 1503. El succeí el seu germà Miquel Ferrer —mort el 1518—, anomenat en els documents de l'època senyor del castell de Burriac i de la casa de Cabrera. Un cop mort, els seus creditors iniciaren un plet a l'Audiència i el 1529 s'executaren els seus béns. Els Desbosc recuperaren, el 1653, per concessió de la corona a la família —que, durant la Guerra dels Segadors, havia abraçat la causa reial— els seus drets sobre el castell. A la fi del segle xvii s'extingí el llinatge Desbosc i el castell passà als Copons, marquesos de Moja. El castell fou definitivament abandonat el segle xviii. El 1931 l'Ajuntament de Cabrera comprà el castell malgrat l'oposició dels descendents dels Desbosc —la qüestió es tancà amb una concòrdia. El 1987 la Generalitat hi féu una important campanya d'excavacions que assenyalà l'existència, en aquest lloc, de materials ibèrics i romans i la presència d'un paviment, de terra trepitjada, amb restes d'una llar de foc datable, a partir dels diferents materials trobats, entre els segles ix i xii. El 1994, sota la coordinació del Museu Comarcal del Maresme i amb el suport de tots els ajuntaments de l'antiga baronia i del Departament de

RÀDIO GRÀCIA ha posat al nostre abast una franja cada setmana per a donar a conèixer les activitats que desenvolupa la nostra entitat. Dimecres de 18.00 a 18.30.

Gràcies a ***L'Independent***, de Gràcia, que setmana rere setmana anuncia i promociona les activitats de la nostra entitat.

Així mateix, a **City TV**, **TV3**, ***La Vanguardia***, ***Avui***, etc., que també han informat del llançament de la col·lecció de CD dels mapes de camins i muntanyes de casa nostra.

LA SECCIÓ DE MUNTANYA

Encapçalada per en Tonyo, amb tot un grup de monitors de la nostra entitat estan desenvolupant tot un seguit de cursos d'iniciació i perfeccionament en totes les vessants de l'excursionisme oberts a la societat en general que estan permetent un augment de socis.

ESQUÍ DE MUNTANYA (Jaume Juve)

També vull fer menció de la tasca dels membres que estan desenvolupant els curssets d'esquí de muntanya per l'enorme èxit de les seves sortides.

ELS CANTAIRES MUNTANYENCS

Potencien els concerts tant de primavera com de Nadal i donen una gran notorietat a l'entitat i a les cançons de muntanya. Gràcies, professor Víctor Barbé.

GEDE

La tasca realitzada per a la promoció del GEDE (cursets, monogràfics i campionat de *boulder*) va permetre augmentar la presència d'escaladors a la nostra entitat, i una mostra de l'interès d'aquestes activitats va ser que dos mitjans de comunicació gravessin imatges de la competició de *boulder*, així com l'atenció de la premsa escrita.

GIE

En Jordi ha estat treballant en la formació perquè la nostra entitat disposi de tècnics per a futurs cursets d'espeleologia i descens d'engorjats i potenciar la secció. El seu gran interès per la seguretat durant el desenvolupament d'aquestes activitats ens permetrà guanyar confiança i augmentar el nombre de cursets. Endavant.

MATAGALLS-MONTSERRAT

Enguany, un cop més, la Montse Caselles es va fer càrrec de la direcció de la Matagalls i l'èxit, també un cop més, va acompanyar aquesta entranyable activitat del nostre Club. No tinc cap dubte que aquesta iniciativa duta a terme gràcies a la voluntat i l'esforç d'una gran majoria de socis és avui en dia un referent del món excursionista.

PROMOCIÓ ESPORTIVA AMB GRÀCIA Setembre 2003

Activitat adreçada a 3r i 4t de primària
L'objectiu és conèixer i treballar algunes de les activitats que es poden practicar a l'aire lliure.
Fem: pont de mico, tirolina, tir amb arc, senderisme, BTT, escalada, petanca, entre d'altres...
Hi ha una sessió de formació i una jornada d'activitat de tot el matí amb els alumnes dels diferents centres.
Lloc: parc de la Creueta del Coll.
Data: 17 o 18 de maig

Col·laboració: Club Excursionista de Gràcia, clubs de petanca del barri i professors d'educació física dels centres participants.

Qüestions a desenvolupar el 2004:

Disposen d'un servei de medicina d'alçada i tenen un equip que pot donar suport a la Matagalls-Montserrat així com a les altres activitats del Club (pista d'aterratge d'helicòpters, ambulàncies, etc.).
Preparació d'un vídeo institucional per a fidelitzar els nous socis i els antics.
Un antic president farà d'introducció a la història de l'entitat i la seva evolució així com de presentador de les activitats actuals.
Preparació d'un vídeo de la Matagalls-Montserrat per a vendre als participants.
Potenciar l'EMGRA (Escola de Muntanya de Gràcia).
Pla de desenvolupament del C. E. de Gràcia (com gestionar l'entitat?).
Captació, Fidelització, Finançament, Serveis, Altres

En nom del Consell en general i del meu en particular vull transmetre la nostra més sincera felicitació a tots els socis que dia a dia trebal·leu per a donar vida a aquesta històrica entitat.

Gràcies a tots.

Francesc Sanahuja

AGENDA

MAIG

1 i 2, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle sortides esquí de muntanya
TAILLON 3,144 m. Coordinació: Pere Farré

1 i 2, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de sortides d'alta muntanya
PIC FRONDELLAS, 3.000 m. Coordinació: Rosa Sales

1 i 2, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Mitja Muntanya
SERRA DEL MONTSANT. Coordinació: Pilar López

4, dimarts a les 21:00

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
PRESENTACIÓ

6, dijous a les 21:00

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Mitja Muntanya
METEOROLOGIA. Coordinació: Pilar López

9, diumenge

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
SORTIDA A MONTSERRAT

8 i 9, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Mitja Muntanya
GARROTXA - VALL D'EN BAS. Coordinació: Pilar López

11, dimarts a les 21:00

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
MATERIAL TÈCNIC, SEGURETAT

...continuació a la pàgina següent ---->

13, dijous a les 21:00

Secció de Muntanya. Curs d'Iniciació Mitja Muntanya
DIAPPOSITIVES I CLOENDA. Coordinació: Pilar López

13, dijous a les 21:00

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
PRACTIQUES BOULDER

16, diumenge

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
SORTIDA A MONTSERRAT

15 i 16, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle sortides esquí de muntanya
PUNTA ALTA 3.014 m. Coordinació: Romà Giró

18, dimarts a les 21:00

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
PROGRESSIÓ, RERSENYES

20, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
FINNMARKSLOPET, LA CURSA MÉS AL NORD DEL MÖN. Coordinació: Miquel-Àngel Martínez

20, dijous a les 21:00

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
PRACTIQUES BOULDER

22 i 23, dissabte i diumenge

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
SORTIDA A PEDRAFORÇA

23, diumenge

Secció de Muntanya - GR-1
8a ETAPA: CTRA. C-26 RIBAMALA - CTRA. C-26 EL ROQUER.
12,320 km. - 4 h. 28' Desnivells aprox.: +380 m -340 m
Coordinació: Manel Arnau

23, diumenge

Cantaires Muntanyencs. **XL FESTA DE CANÇÓ DE MUNTANYA a la vila de Castellar del Vallès.**

25, dimarts a les 21:00

G.E.D-.E. Curs iniciació escalada en roca
CLOENDA

29, 30 i 31, dissabte, diumenge i dilluns

Secció de Muntanya. Cicle sortides esquí de muntanya
ERISTES 3.053m I FORQUETA 3.007m
Coordinació: Àlex Mariné

JUNY

3, dijous

Consell Directiu
ELECCIÓ DE LA NOVA JUNTA DIRECTIVA

5 i 6, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de sortides d'alta muntanya
3000mls DESDE LLAC DE GIAS: CLARABIDES, GIAS, GOURGES BLANCS... Coordinació: Elisabet Riera

10, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
GASHERBRUM II. Alpinisme. A càrrec de Xavi Aymar

20, diumenge

Secció de Muntanya - GR-1
9a ETAPA: CTRA. C-26 EL ROQUER - ALPENS
13,110 km. - 3 h. 52' Desnivells aprox.: +505 m -290 m
Coordinació: Manel Arnau

JULIOL

3 i 4, dissabte i diumenge

Secció de Muntanya. Cicle de sortides d'alta muntanya
PICS DE BESIBERRIS, 3000mls. Coordinació: Jordi Pi

8, dijous a les 21:30

Secció de Muntanya. Audiovisuals Buch i Parera
LHASA-KATMANDU EN BTT. A càrrec de Carme Sales

COMIAT DEL SENYOR CARNESTOLTES

Dedicat als senyors, senyores, infants i membres jubilats del CEG

Quan arribi aquest butlletí a la vostra llar ja haurà passat el Carnestoltes (i potser la Quaresma i tot). Reconec que el Senyor de Carnestoltes no guanyarà mai el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, però

accepteu la seva bona voluntat.

Qui sóc? Doncs en Carnestoltes, que com molt bé tothom sap sóc el rei dels poca soltes i us trec tot el mal de cap. M'acusen de tantes coses que no les sé jo mateix! I és que tot el bo fa nosa, és pecat o emmalalteix. M'han dit que sòcies i socis s'han disfressat amb afany. I això que pels seus negocis alguns ho han de fer tot l'any... M'hauria plagut contemplar les senyores ben plantades sortint a ballar una mica destapades. I la junta directiva, vestits tots de coliflors, de bledes, raves i alls. I els que fan el butlletí, vestits tots de paperera, i alguns com un colomí blanc pel davant i el darrere. Al jovent tot li està bé i sens dubte a la mainada, però alguns sou massa grans per tanta poca soltada.

Au, doncs, fins a l'any que ve i compte amb el març traïdor, feu una vida decent, que va bé pel païdor. I guardeu tots la Quaresma, temps de gran austeritat, menys xai i menys botifarres, que els divendres són pecat. Ja heu enterrat la sardina? Doncs, si encara no ho heu fet, comte que encara farà molt fred.

Jo, el Carnestoltes

Antonio Moreno i Julia Costa

Iniciant el ràpel. Foto: Cristina Xifra

espectacular i “adrenalítica”: trobar-se enmig d'aquell abisme de proporcions tan àmplies amb els peus totalment penjats i amb l'únic lligam d'una corda era una sensació inigualable. La confiança en la tècnica et permet fruir d'aquestes sensacions tan intenses. Vaig mirar cap dalt i la plataforma suspesa al buit amb la cara de la Cristina cada vegada era més amunt. Tot i la baixada molt lenta, el descensor començava a escalfar-se considerablement un cop baixats cinquanta metres i fins i tot se sentia olor de cremat. Hi va haver un moment que, com que em vaig voler aturar per a fer una foto, em vaig cremar el braç en tocar-lo sense voler. Després d'una estona de baixada lenta i molt controlada, vaig arribar a terra. Amb el crit de “lliure”, la Cristina es va disposar a baixar i em vaig desplaçar pels voltants del llac, lluny de la vertical, per a poder fer fotos. La Cristina tenia un problema per a passar la tanca ja que aquesta era bastant alta i havia de fer un flanqueig aeri pel voltant, assegurada, però, per les bagues d'ancoratge; finalment i sense problemes va muntar el descensor, es va penjar i va començar la davallada. També s'hi va estar una bona estona, baixant molt lentament, i va tenir temps d'anar c o n t e m p l a n t tranquil·lament els fòssils que es podien veure a la paret, l'abisme, etc. Finalment va arribar a terra i ens vam reunir.

Instal·lant la corda a la plataforma metàl·lica. Foto: Cristina Xifra

Vam visitar els voltants del llac i, des de baix, vam admirar les parets verticals que ens envoltaven, els ocells volant, tot un espectacle. Ens vam fer unes fotos i vam menjar una mica per a agafar forces; des que anàvem baixant que teníem al pensament una idea: ens quedava el pitjor, la

pujada. Com que sols teníem una càmera, ens vam preparar la logística de pujada. Baixant, primer tenia la càmera de fotos la Cristina i a mitja davallada jo m'havia aturat i amb una corda ella me l'havia passat. Ara ho faríem al revés: jo pujaria primer, ella faria fotos des de baix i, quan jo arribés dalt, amb una corda recuperaria la càmera i aniria a l'altra banda de la boca per a fer fotos. Vaig iniciar la pujada. Amb una tirada tan llarga, la corda té molta elasticitat, el que anomenem “xiclet”, i sembles un io-io. La pujada es va fer una mica llarga i cansada i aquí la sensació era a l'inrevés: cada vegada eres més amunt i més penjat. Finalment, en uns dotze minuts vaig superar els gairebé noranta metres i vaig arribar de nou a la plataforma; novament el crit de “lliure” i la Cristina va iniciar l'ascens. Li vaig tirar una corda i vaig recuperar la càmera; just en aquell moment van arribar els primer turistes, que es van quedar impressionats quan la van veure a ella totalment penjada en volat pujant per una corda. Tal com ens havien dit i contra la nostra voluntat, ens vam convertir en l'atracció turística del moment. Poc després, va arribar una altra família. La gent no es podia creure que ens pengéssim d'aquella manera; quasi no s'atrevien ni a acostar-se a la plataforma. Els vaig dir que la tècnica era molt segura, que era més perillós el viatge en cotxe fins allí per la carretera; no sé si els vaig poder convèncer.

Vaig agafar el cotxe i vaig tornar al cantó sud de la boca, t o t a l m e n t oposat, per a fer fotos: la visió de la Cristina a l'altra banda, penjada en a q u e l l a verticalitat d'una sola corda, era espectacular fins i tot per a mi: no diguem per als turistes que també m'havien seguit amb els cotxes i que es van q u e d a r t o t a l m e n t impressionats. Crec que van fer més fotos que jo.

Vaig tornar a agafar el cotxe i, de nou a la plataforma, vaig esperar que la Cristina arribés. Algunes fotos més i finalment va arribar també a la plataforma. Vam desmuntar les cordes i vam fer una darrera mirada a l'avenc; finalment vam pujar fins al cotxe i ho vam desar tot. Ens havíem tornat a quedar sols. La veritat és que s'hi estava molt tranquil. Eren les cinc o quarts de sis de la tarda i encara era massa aviat per a contemplar el relleu de les diferents aus. Vam fer balanç: havia estat molt intens; ens havia agradat molt; el temps ens havia acompanyat; la primera activitat que teníem previst fer havia estat tot un èxit. En resum, aquesta és una cavitat molt interessant per molts punts de vista, una experiència totalment recomanable, sobretot per als qui agraden les grans verticals i les emocions fortes.

Xavier París

orgànic del fons fins als anys cinquanta. Al llac hi viuen granotes, gripaus i altres espècies; també hi ha rèptils. Hi ha una població de serps de l'espècie serp blanca, amb alguns exemplars de més d'un metre i mig. La biodiversitat és equivalent a la que trobem en algunes cavitats tropicals de Mèxic, Brasil i Papua.

Punt més baix de la cavitat, la llum hi arriba sense problemes.

El que en resulta molt curiós, i això també la fa única, és que els animals de les diferents espècies voladores hi guarden una tanda rigorosa per a entrar o sortir dels nius dins la cavitat; fan torns meticulosament per a habitar-hi segons l'hora del dia: quan arriba la tarda-vespre, les diferents aus entren per torn en un estricte ordre, que es repeteix dia a dia i, quan ja ho han fet totes, comencen a sortir ordenadament els ratpenats. En primer lloc entren els pardals comuns i els cridaners, després els avions comuns i els roquers, els estornells i els coloms. Després, els pit-roigs amb les gralles i, en darrer lloc, el falcillots reials. Quan ha entrat el darrer falcillot, fins a sis espècies diferents de ratpenats comencen a sortir de l'interior. Passada la nit, aquesta cerimònia es repeteix a la matinada del dia següent, però rigorosament en ordre invers, i així cada dia.

L'exploració

Amb totes aquestes perspectives i amb moltes ganes, vam viatjar directament des de Barcelona fins a la cavitat i, en unes quatre hores, arribàvem a la seva gran boca. Pensàvem que, com que era de tan àmplies dimensions, seria fàcil de trobar ja que es podria veure de lluny, però no és així: es troba una mica amagada i pràcticament fins que no hi ets no la veus. Això i el petit rosari de pistes que hi ha per l'entorn van fer que el GPS fos primordial per a trobar-la directament i no començar a donar voltes per la zona. Com que ja en teníem les coordenades, la vam trobar sense massa complicacions, amb l'ajut un cop més dels satèl·lits. Pujant amb el cotxe per bona pista arribes primer, per un revolt tancat, al cantó sud de la boca. Allí vam parari ens

La Cristina inciant el ràpel volat de 90 metres. Foto: Xavier París

vam acostar fins a la tanca per a comprovar si allò ja era l'avenc o sols un petit enfonsament, ja que quedava enlairat i no es veia què hi havia al darrere: la visió ens va captivar profundament perquè, de sobte, quan arribes a la tanca et trobes un forat immens i grans parets que cauen a plom. Just a l'altra banda de la boca, al cantó nord, suspesa al buit, la plataforma metàl·lica on havíem d'instal·lar la corda; sota seu, unes parets verticals directes... que era millor no mirar-se massa. Des d'aquí es podrien fer bones fotografies quan un dels dos estigués penjat. Ja vam poder observar diferents espècies d'ocells movent-se pel cel i les parets; es notava l'ambient de biodiversitat.

Vam seguir amb el cotxe per bona pista i vam tornar a perdre de vista la cavitat fins a anar a parar a l'altre cantó de la boca, que és el punt de visita dels turistes i on finalment s'aparca el cotxe. Unes tanques de fusta no permeten que despistadament puguis fer *car caving* o espeleologia directa amb cotxe inclòs. Amb una primera inspecció visual de la plataforma metàl·lica i de l'abisme que hi havia sota seu, vam estudiar la manera d'instal·lar la corda i ens vam preparar. Feia molt bon dia, calor i molt de sol i eren les tres del migdia, per la qual cosa la llum natural entrava perfectament fins al fons: no calia llum artificial ni la granota d'espeleologia ja que no hi havia fang, i feia tanta calor que la pujada de gairebé noranta metres per la corda ens va fer suar considerablement. Tal com ens havien dit, la plataforma estava muntada perquè la corda arribés a terra i no directa al llac. També ens havien comentat que seríem l'atracció del lloc ja que sempre hi ha turistes que van a visitar-la. Per sort, no hi havia ningú i estàvem sols tot dos; hi havia molta tranquil·litat.

Davallant la vertical aèria: vista del llac. Foto: Xavier París

Ens vam equipar, vam preparar cordes, material, etc. i vam anar a "instal·lar el forat": la plataforma metàl·lica tenia uns taulons de fusta que feien de balcó amb una barana. A sobre, hi havia unes bigues metàl·liques amb dues anelles a banda i banda per a muntar-hi cordes. Nosaltres vam optar per la via de l'esquerra, però tot i així, com pensàvem que devien fer la majoria dels espeleòlegs que la visitaven, vam muntar un passamà psicològic fins a l'anella des del terra abans de sortir a la plataforma, i vam reassegurar la plataforma i la corda que anava cap a baix. Tot i que la instal·lació metàl·lica es veia molt i molt segura, donava més seguretat comprovar que estava reassegurada. Les anelles metàl·liques per a muntar la corda eren tan amples que els mosquetons normals no hi cabien i vam haver de fer servir els de vies ferrades, que són més grans (els hi vam posar tots dos). Vam instal·lar la corda de cent metres i la vam començar a deixar caure a poc a poc. Tot i que la vertical era de 86 metres, vam volem estar segurs que arribava. Vam deixar anar finalment tota la corda, però el punt de contacte amb el terra quedava tan avall que no es veia clar si hi arribava: unes quantes sotragades per verificar que sí que tocava a terra i ja podíem baixar.

Arribava el moment decisiu: instal·lar la corda al descensor,

CULTURAL

PROPERES ACTIVITATS

REVISTA MAI ENRERA

Pel mes de setembre, conjuntament amb el Taller d'Història, es farà al Districte de Gràcia una exposició sobre la nostra revista *Mai Enrera*, degana de les revistes gracenques. Recordem que la primera va sortir el setembre del 1924.

MIQUEL BRASÓ I VAQUÉS

També dins d'aquest any celebrarem el centenari de Miquel Brasó i Vaqués, antic soci nostre, a qui devem que la història de la nostra vil·la no desaparegui, gràcies a la seva dedicació incansable per a recollir i arxivar tota classe d'informació sobre Gràcia. Les seves fotografies, dibuixos, apunts i ressenyes són avui d'un gran valor per a conèixer el passat de Gràcia. Avui, amb gran rapidesa a causa de la gran especulació econòmica del sòl, està desapareixent l'antic aspecte del barri sense que tots plegats sapiguem aturar-ho. Com sabeu, el seu arxiu es pot consultar al carrer Camèlies, 36, lloc a on el va cedir la nostra entitat.

DIADA DE VERDAGUER EXCURSIONISTA A VIL·LA JOANA, VALLVIDRERA

El passat 28 de març es celebrà a la Casa-Museu Verdguer de Vil·la Joana una trobada dels excursionistes per honorar i venerar mossèn Cinto. El nostre Club forma part de la comissió per a seguir donant una continuïtat a l'Any Verdguer del 2003. L'intent, enguany, ha estat afalagador, ja que hi van acudir un bon nombre d'excursionistes, que van seguir amb interès el programa establert per la comissió. Tres diferents recorreguts, a peu, portaven a Vil·la Joana: el primer de dues hores i mitja, el segon d'una hora i mitja

Vil·la Joana. Fotografia de Joan Pascual

Vil·la Joana. Fotografia de Joan Pascual

i el darrer d'una hora. Puntualment, a migdia van començar les intervencions literàries, musicals i d'imatges. A destacar el concert de violoncel que ens va oferir el jove Mark Friedhoff. Va seguir després l'ofrena de llorer a la làpida commemorativa (rèplica de la del 1952, inaugurada el primer de juny de l'any passat). Un petit refrigeri i l'entrega als assistents d'un llibret recordatori van cloure els actes, amb la voluntat que aquests segueixin tenint una continuïtat anual, per recordar el nostre insigne excursionista, mossèn Cinto.

EXCURSIÓ A GIRONA

VISITA AL CALL JUEU I ELS BANYS ÀRABS

No hi havia gaires bons auguris per a l'èxit d'aquesta anada a Girona. Al punt de sortida de Barcelona no es presentà l'autocar fins mitja hora més tard. Els quaranta-sis assistents el vàrem esperar amb impaciència i quan, a la fi, vam aconseguir de pujar-hi, al cap de vint minuts es va espatllar i es va haver de reemplaçar per un altre. Però aquest començament tan especial no va ser impediment perquè després no sortís tot rodat i bé.

Call Jueu de Girona. Fotografia de Joan Pascual

La visita al call jueu va ser molt interessant. El guia, en Pep Bosch, professor d'Història a Girona, ens va fer entendre el significat del fet jueu. Ens va anar explicant cadascuna de les dependències del museu. Les creences, els costums i els fets dels jueus són complexos ja que la seva herència a Girona és el fruit de sis-cents anys de presència d'una comunitat estable. El carrer de la Força, antic trajecte urbà de la Via Augusta romana, va ser l'artèria principal del Call i l'eix fonamental

entorn del qual es va teixir lentament tot el barri. Després vam visitar la catedral i, tal com ens va explicar el guia, vam “sortir” a la catedral. Aquesta expressió contradictòria s'utilitza per la grandiositat de la seva nau única, que és la més àmplia de l'arquitectura gòtica mundial. S'hi exposa el cèlebre tapís de la Creació (s. xii). Tot seguit vam visitar els banys àrabs, els quals, tot i que tenen elements

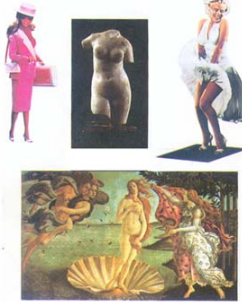
Bany Àrabs de Girona. Fotografia de Joan Pascual

d'origen musulmà, es troben en un edifici romànic del segle xii inspirat en les termes o banys públics romans. Després d'aquestes agradables visites, i més per les àmplies explicacions del guia Pep Bosch, vam buscar el restaurant per a acabar junts, a taula, aquesta trobada a Girona. Prèviament el coorganitzador Joan Pascual va fer entrega a cadascun dels assistent d'un llibret explicatiu de les visites.

VISITES RECOMANADES

D'HÈRCULES A SUPERMAN

Al Museu d'Arqueologia de Catalunya (passeig de Santa Madrona, 39, Montjuïc) s'hi pot veure fins al mes de novembre una exposició dedicada als déus i herois de la mitologia grecoromana. Ens explica els mites de cada època, tant d'ahir com d'avui. És una interessant exposició que remarca encertadament els mites més puntuals fins als nostres dies. A dins, una biblioteca amb un espai de lectura per als visitants fa que l'exposició tingui un nou atractiu per a petits i grans.

CONFERÈNCIA-COL·LOQUI A L'INSTITUT SERRAT I BONASTRE, CARRER MARQUÈS DE SANTA ANNA, 4, BARCELONA

A petició del mestre de ciències del dit Institut senyor Jaume Oliver, el nostre president, senyor Francesc Sanahuja i Toledano, hi va impartir una conferència sobre escalada, muntanyisme, espeleologia, esquí, etc. Anava dirigida a nois i noies de setze anys a fi d'orientar los cap a la muntanya i fer-los conèixer les activitats esportives que oferim a la nostra Entitat.

Maria Dolors Lázaro i Palau

CANTAIRES MUNTANYENCS

RECORD EMOTIU.- Tancàvem la ressenya anterior amb la nota trista de la pèrdua d'un bon amic i membre de la coral, Alexandre Marcet.

En reanudar la nostra activitat, després del parentèsi nadalenc, vàrem iniciar el primer assaig amb *La muntanya venerada*, que dedicàrem a l'Alexandre. És aquest un himne veritablement muntanyenc que ell s'estimava molt i que havíem cantat plegats força vegades, sempre amb aquella versió -políticament incorrecta- de: “*Quan la plana sigui morta, quan no hi resti ni un ser viu...*”

Entre aquestes ratlles, i també en els cants, guardarem sempre el teu record, amic Alexandre.

I quan pensem amb en Marcet, la figura que trobem en tot moment al seu costat és la de la Montserrat Barbé, la seva esposa, també companya de cants, de sortides i d'una vella i gran amistat. Ella ens queda, però, i sap que pot continuar comptant amb nosaltres, amb tots els que l'estimem i la voldríem sempre ben a vora nostra.

XX TROBADA DE CORALS DE GRÀCIA.- El 21 de febrer darrer celebràrem, en el Col·legi Sant Estanislau de Kostka, el 20è aniversari d'aquestes Trobades. El seu director general, Antoni Parellada, va donar la benvinguda a les Corals, per a les quals -digué- el Col·legi restarà sempre obert, així com per a totes les institucions de la vila de Gràcia.

A continuació, el director de la Coral Unda Maris, Josep M. Garcia Plaja, manifestà que fou a partir del 1997 que tingueren lloc aquestes Trobades en la casa que ara ens acollia. (Cal aclarir que en els anys 1994 i 1995 no va tenir lloc la trobada de cantaires graciencs, anys que no entren, doncs, en la vintena a què s'al·ludeix més amunt).

I va donar raó d'haver estat triades per al Cant Comú les tres peces següents:

La primera, “La reina del plaer”, recollida a Cuba per Xavier Montsalvatge i harmonitzada per Alain Langrée, és un reconeixement explícit a la personalitat del mestre Montsalvatge, a qui s'ha tingut sovint oblidat.

La segona, “Jesús Bleibet”, de la cantata 147, de J.S. Bach, s'ofereix en recordança de tots aquells directors i cantaires que ens han anat deixant durant el transcurs d'aquests vint anys de Trobades.

I la tercera, “L'Empordà”, d'Enric Morera, com a homenatge al mestre Josep Vila i als dos grups, la Coral Núria de la UEC/Gràcia i els Cantaires Muntanyencs del Club Excursionista de Gràcia, que s'han mantingut fidels des del primer dia fins avui a aquestes Trobades de les Corals de Gràcia, essent “L'Empordà” la peça que va dirigir el mestre Vila en aquella primera edició.

S'inicià el concert amb l'actuació personalitzada de les Coral següents: Coral Unda Maris, Cantaires Muntanyencs,

G I E

SIMA DE SAN PEDRO (-108 m)

Exploració d'una espectacular cavitat única a tot Europa
Oliete-Teruel

Aprofitant els primes dies de vacances de Setmana Santa dos membres del GIE, la Cristina Xifra i el Xavier París, vam anar a fer una ruta per l'Aragó amb la intenció de dur a terme diferents activitats per tota la regió. El primer objectiu i motiu d'aquest article fou l'exploració a la Sima de San Pedro, una impressionant cavitat força coneguda no sols per l'espectacularitat de la seva morfologia, sinó per tractar-se d'un refugi de biodiversitat sense precedents i únic a Europa.

La cavitat

La Sima de San Pedro es troba al terme municipal d'Oliete, a la província de Teruel, molt a prop del riu Martín, a la serra de Los Arcos. Les seves dimensions són considerables i els números parlen per si mateixos: la impressionant boca fa entre 70 i 85 metres de diàmetre; d'aquí, les parets cauen verticalment 90 metres fins al fons, que és ocupat per un gran llac permanent de 4.000 metres quadrats d'extensió i 22 de profunditat total; la base del pou amb el llac al mig fa 120 metres de diàmetre; en total, el volum aproximat de l'avenc és d'uns 560.000 metres cúbics. Aquestes mides tan considerables, i el fet que “el pou” es davalla totalment en volat aeri sense tocar paret, fan que baixar fins al fons en sigui una experiència molt intensa. Com que la boca és tan gran i el pou té la mateixa amplada, la claror de fora és la mateixa que la de dins, la qual cosa permet anar sense il·luminació artificial, però fa que siguis conscient en tot moment de l'alçada a què et trobes quan baixes o puges. Això no ens passa en espeleologia, en què la foscor no et permet tenir molta consciència de l'alçada a la qual ets quan davalles grans verticals com aquesta.

Superant la sortida de la plataforma

A q u e s t e s característiques morfològiques van permetre que a partir del 1988 i durant alguns anys s'hi portessin a terme les proves de velocitat en ascens dels c a m p i o n a t s nacionals i internacionals d'espeleologia esportiva, motiu pel qual es va muntar una plataforma metàl·lica que sobresurt al buit i permet muntar dues vies paral·leles totalment aèries en què la corda cau lliurement els gairebé noranta metres fins al fons. Com que la cavitat és molt descomposta i és molt difícil clavar-hi espits, aquesta plataforma és la que s'utilitza per a l'exploració i on nosaltres vam muntar la corda de cent metres per a baixar fins al fons. Sabíem que el llac té una amplada variable segons l'època i, com que la setmana anterior havia estat molt plujosa, pensàvem que el nivell de l'aigua podia haver pujat considerablement.

La Cristina pujant per la corda.
Foto Xavier París

El Xavier pujant per la corda els 90 metres de vertical. Foto: Cristina Xifra

El fet que la cavitat sigui tan descomposta permet entendre'n l'origen de la formació, ja que, pel que fa a la seva morfologia, presenta una estructura única a Europa. Excavada en calcàries del Juràssic que van ser cobertes per un extracte superficial de margues fangoses de poca potència, aquesta cavitat deu el seu origen a una dolina per la qual es va anar filtrant aigua, cosa que va desenvolupar un procés erosiu ascendent. La precarietat del terreny i la manca d'un volum inferior van fer que finalment el sostre s'enfonsés i s'obris la gran cavitat. El fons és ple de rocs i blocs fruit de l'enfonsament primerenc i de les esclavissades que a poc a poc tenen lloc per l'acció de l'erosió i les pluges.

El que fa també única aquest cavitat a escala europea és el seu ecosistema i refugi de biodiversitat, que presenta unes característiques úniques. Hi ha en total nou espècies diferents d'aus i sis espècies de ratpenats que hi habiten de manera constant. A les verticals parets podem trobar nius de xixelles, falcillots reials i pit-roigs, colònies que van ser molt nombroses en altres temps, com ho indica l'existència de restes d'un torn utilitzat per a treure'n fem

Cohen, en Joan va aconsellar molt bé als assistents en temes d'horaris i de refugis, especialment per evitar aquelles Hutes que en temporada alta són plenes a vessar. La seva experiència als Alps va transmetre moltes ganes d'anar-hi a passar uns dies a la majoria dels assistents.

“PERÚ, BOMBA D'EMOCIONS” a càrrec de Jepi Pasqual, Tonyo García i Santi Artigas.

En la quarta sessió del cicle que va tenir lloc el passat 15 d'abril, en Jepi, en Tonyo i en Santi ens van presentar un meravellós trekking al Huayhuash que van realitzar com a aclimatació per a les posteriors ascensions als 6000s de La Cordillera Blanca. Després d'unes espectaculars fotografies de les ascensions als 6000s, els ponents ens van permetre fer un viatge turístic i cultural pel Perú a tots els assistents. Tot això acompanyat d'una gran variació musical (gràcies Santi!) que va aconseguir un gran ambient a la sala d'actes. Genial la festeta “Fiebre del Sábado Noche” i moltes felicitats a tots tres pels seus primers 6000s.

Recordar-vos també que la propera sessió serà el dijous 20 de maig (21.30h) amb la “Finnmarkslopet, la Cursa de Gossos de Trineu més al Nord del Món” a càrrec de Miquel-Àngel Martínez. Finalment, voldríem agrair la gran assistència de públic a les sessions i la col.laboració de tots els ponents que estan posant un llistó molt alt de qualitat “audiovisualera”. Amb vista a la temporada vinent, estem preparant ja un cicle per a la tardor, si algú està interessat en presentar el seu material que no dubti en dir-nos-ho al Club o per email audiovisualsCEG@cegracia.com.

Ingrid Vives i Laura Puig
Coordinadores del Cicle
d'Audiovisuals Buch i Parera

(Fotografies dels autors de la projecció)

Coral Vent del Nord, Coral Núria, Coral Baluern, Coral Pau Casals Gràcia, Coral Mare de Déu del Coll i Coral Eutercàmera.

Cadascuna d'elles cantaren dues cançons. Els nostres Cantaires Muntanyencs interpretaren: “Cap on vas pescador/La viola del vell Janos”, tradicional hongaresa, harmonitzada per Bárdos Lajos i “Ara és demà”, lletra del plorat poeta Miquel Martí i Pol i música de Víctor Barbé.

Els tres cants de conjunt foren els que queden ressenyats al principi d'aquesta nota.

En el torn de paraules, després dels cants, la Delegada del Barcelonès de la Federació Catalana d'Entitats Corals va expressar la seva felicitació per aquest vintè aniversari. Seguidament, el Conseller municipal de Cultura del Districte de Gràcia, Albert Musons, va prendre la paraula per afirmar que allò que no és possible transmetre amb la paraula ho fa la cançó, perquè la música és pau i el nostre país sempre ha estat un poble de pau.

Després es lliuraren els records de la diada a les Corals participants i a la direcció del Col·legi Kostka.

Finalitzà l'acte amb el “Cant dels Adéus”, corejat per tots els assistents.

Aurora Vila i Guàrdia.

ANIVERSARIS DEL CLUB EXCURSIONISTA DE GRÀCIA

Enguany la nostra Entitat compleix els següents aniversaris -tots ells plens d'entranyable emotivitat- que procurarem recollir seguidament a fi que els nostres consocis en tinguin oportuna informació, i perquè en quedi constància escrita per a la nostra història social.

Vè CONCERT DE PRIMAVERA.- Es tracta d'una activitat de recent creació dels Cantaires Muntanyencs a proposta del seu director Víctor Barbé. Cal destacar que, a més d'oferir als nostres consocis unes cançons de caire primaveral, aquest acte permet convidar una coral amiga a compartir els cants i a incrementar, per tant, les relacions humanes entre els grups de cantaires. Simultàniament, els Concerts de Primavera tenen la característica d'homenatjar una personalitat de la cultura catalana relacionada directament amb la nostra exvila. Concretament, la nostra cinquena trobada la celebrarem, com sempre, a la Sala de Plens de l'antic Ajuntament de Gràcia, el 19 de juny vinent. Comptarem amb la col.laboració dels bons amics de la Coral de la Unió Excursionista de Sabadell, i el nostre homenatjat serà el destacat historiador Josep Termes i Ardèvol, nat al gracienc Camp de Grassot. La seva presentació la farà el també historiador i excursionista Josep M. Solé i Sabaté, exdirector del Museu d'Història de Catalunya.

40ª FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA.- Els nostres Cantaires Muntanyencs, fundadors d'aquesta Festa, tindran cura de la seva organització conjuntament amb les altres Corals Excursionistes que hi participaran. L'acte s'efectuarà a Castellar del Vallès el dia 6 del mateix

mes de juny. La fita a què arribem ara amb aquest quarantè aniversari és d'una gran importància, i ens plauria molt que els nostres consocis hi fossin presents.

25ena TRAVESSA MATAGALLS-MONTSERRAT.- Per tots els membres del Gràcia és prou coneguda la singularitat d'aquesta prova de resistència per muntanya, que és la degana en la seva especialitat i la que aplega una major quantitat de participants, àdhuc internacionals. El programa que l'activa Comissió Organitzadora, dirigida per Montserrat Casellas, està preparant per tal de commemorar aquestes noccs d'argent serà fet públic abans de la celebració d'aquesta vint-i-cinquena Travessa Matagalls-Montserrat, que tindrà lloc el 19 de setembre proper.

80è ANIVERSARI DEL “MAI ENRERA”.- Recordem que el primer número del butlletí social del *Grup Excursionista Mai Enrera* aparegué el mes d'agost de 1924. És prou conegut que la dictadura del general Primo de Rivera obligà a la castellanització de les denominacions comercials, industrials, culturals i esportives de totes les entitats i institucions catalanes. Per no haver de dir-nos *Grupo Excursionista Nunca Hacia Atrás*, els socis que ens precediren optaren, molt oportunament, pel de *Club Excursionista de Gràcia*, (aparentment neutre en les dues llengües, una d'elles imposada!). El nom de *Mai Enrera*, per no perdre'l, fou mantingut a la capçalera del butlletí i passats els anys donà nom, també, a la revista. El transcurs del temps i la continuïtat del nostre butlletí, malgrat les grans dificultats que representà la llarga nit del període franquista, ha fet que el *Mai Enrera* hagi esdevingut la publicació degana a Gràcia, amb una notable divulgació de la història gracienc i de gran repercussió en els ambients excursionistes. Que sigui per molts anys!

150è ANIVERSARI DE DUES FIGURES DE LA RENAIXENÇA CATALANA.- Estracta d'Apel·les Mestres i Oñós i Eduard Toda i Güell, tots dos bons amics de la nostra entitat. En efecte, Apel·les Mestres va publicar un vibrant article en el nostre butlletí nº 24, de gener de 1927, titulat *Dalt del cim*. I més tard ens oferí, sota l'encapçalament *Un record del siti de Gràcia*, unes vivències de joventut (tenia 16 anys) al voltant de la Revolta del 1870 que tanta repercussió tingué en la població gracienc, com es pot llegir en el butlletí nº 43, del mes d'agost de 1928. Aquesta relació del poeta, escriptor, dibuixant i músic amb el Gràcia està recollida pel nostre inoblidable fundador Josep Buch i Parera en la revista “*Mai Enrera*” nº 415, de juny de 1986.

Pel que fa a Eduard Toda i Güell, diplomàtic, escriptor i mecenes de la cultura, història i arqueologia del nostre país, el seu nom surt relativament sovint en les pàgines del nostre butlletí de principis dels anys trenta del segle passat, relligant el castell d'Escornalbou i el monestir de Poblet. I això fins al punt que els membres del Gràcia d'aquell moment li varen proposar de retornar la Creu de Terme de l'abat Guimerà (que ell havia adquirit en un antiquari de París) al seu emplaçament original a Poblet. És en aquest sentit que us recomanem llegir els butlletins núms. 120, 121 i 123, de l'any 1935, que són una bona mostra del sentit patriòtic-muntanyenc del Club Excursionista de Gràcia, sempre al servei de la nostra identitat nacional.

Joan Cervera i Batariu
President del Club Exc. de Gràcia 1957-1961

EL WEB DEL CLUB

Bé, xiquets i xiquetes, companys de les diferents seccions, nois i noies, homes i dones del Club... ja fa dos anys i mig, aproximadament, que es va decidir tornar a posar en marxa el web del Club i, amb això, tornar a activar i a potenciar un aspecte que ens pot ajudar molt per a donar-nos a conèixer a la gent.

En un principi, es va començar de manera discreta i senzilleta, amb moltes ganes i idees, però amb humilitat i sense gaires coneixements. Després, amb el temps, hi hem pogut afegir i millorar moltes coses, a més de fer tot allò que fos necessari per impulsar l'ús del web i, així, donar a conèixer el Club per Internet. Sembla que ho hem aconseguit; com a mínim, els cursets, les activitats i la Matagalls-Montserrat s'han aprofitat d'aquesta manera de publicitat. Tot i així, hem d'aconseguir que els companys del Club, els mateixos socis, facin més ús i s'aprofitin més del web per a difondre tot allò que volen fer.

Amb aquesta idea, i, per què no dir-ho, per a renovar la imatge del Club a Internet, s'ha decidit crear un nou web per al nostre Club, amb un nou disseny i una

confirmació de la nostra imatge com a Club. Us presentem la nova cara del web:

Un web més útil per a la gent de fora del Club i molt més útil per a nosaltres. Per a la gent de fora i nosaltres, ja coneixem el que hi trobarem: activitats, notícies, informació, serveis... i s'hi afegeixen l'escola de muntanya, les "piades", la natura i la fotografia. Per a nosaltres, com a membres del Club, tindrem la nostra pròpia zona privada:

Hi disposarem de fòrums, podrem penjar-hi notícies, enviar-nos missatges entre nosaltres, hi tindrem un calendari propi, per a fer saber activitats, podrem penjar-hi fotografies... vaja, un munt de serveis nous que es creen amb la finalitat de fer més interessant i atractiu el web.

Així doncs, ja ho sabeu, d'aquí a poc temps podreu disposar d'una nova manera de comunicar-nos i de compartir qualsevol cosa que estigui relacionada amb el que més ens agrada a tots: les activitats a la muntanya.

Andrés Chinchilla
Administrador del web

Desitjo que us agradi.

Montserrat al coll de Guirló per la dreta, seguint unes marques grogues que ens van portar primer a la Portella i després al refugi Vicenç Barbé. Fins aquí va ser un camí molt concorregut, amb famílies i nens (i a l'hora que anàvem, encara més!). Seguint les mateixes marques, s'arriba al Pas del Príncep, que ens ofereix unes bones vistes sobre els Ecos. Ja al Coll de Porc, vam girar cap a l'esquerra per un petit camí (marques blaves) per a pujar per unes barres de ferro (com una escala) introduïdes a la roca, acompanyades per una cadena i una corda. Aquí ja es demanava una mica de força de braços i agilitat amb les cames. Les marques blaves guien la travessa dels Frares Encantats, amb alguns passos més de cadenes i cordes, però de fàcil superació, i fins i tot n'hi ha un que passa per un túnel de roca. Vam seguir el camí de les marques blaves fins al coll de les Agulles, encara que en l'últim tram (cruïlla amb la canal Ampla) les marques són blanques. A partir del coll de les Agulles les marques són pintades de vermell i ens indiquen la travessa de les Agulles. Aquí ja comences a notar què és fer senderisme per Montserrat: baixar i pujar, i superar desnivells per camins equipats. Hi ha qui s'imagina fent la transhumància pastorívola amb les seves ovelles i el gos d'atura, oi Ivan?

El dinar, amb vent i fred, el vam fer en una petita agulla tot contemplant les agulles de les Bessones i l'Arbret. El te calent i els ous de Pasqua de xocolata van fer-nos més amè l'àpat. En vint minuts tothom ja estava llest, segurament pel fred. Així que vam finalitzar la travessa fins a la Portella, on tancàvem el cercle i refèiem el camí del principi fins a Can Maçana. Van ser quatre hores d'agradable caminada, patint pel temps i la pluja que havia de venir; però quan érem fora del massís el cel s'obria i feia una tarda esplèndida: moment per a unes clares a Collbató i per a comentar la jugada abans de tornar cap a casa.

Barend van Drooge i Íngrid Vives

(Fotografies dels autors de la resenya)

maig-juny 2004

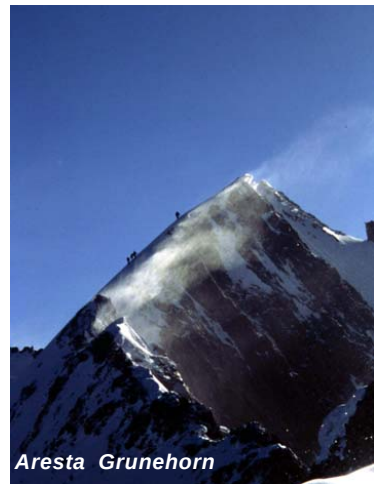
CICLE D'AUDIOVISUALS JOSEP BUCH I PARERA 2004

El cicle continua ben viu gràcies a les aportacions dels nostres socis i amics!

Aquests han estat els dos últims passis:

"ASCENSIONS A 4000's DELS ALPS POC CONCORREGUTS PELS CATALANS" a càrrec de **Joan Bartoll**.

En la tercera sessió del Cicle que va tenir lloc el dijous 18 de març, en Joan Bartoll ens va presentar diverses ascensions a pics suïssos que ell ha realitzat des del 1998, entre les quals s'inclouen els cims Liskam, Zinalrothorn, Obergabelhorn, Weisshorn, Dent Blanche, Gran Combin, Finsteraarhorn, Aletchshorn i Sreckhorn. A part de les espectaculars diapositives acompanyades amb música de Leonard

ja que els havien promès que trobarien un guarda força formós. Finalment, segons les seves valoracions, no n'hi havia per a tant. Un cop al refugi i per tercer cop, a passar fred tots fora escoltant les explicacions de com fer un tall de neu i la informació que dóna. També, ràpidament, quatre nocions de pernoctacions hivernals. Posteriorment, el sopar, com sempre al Ventosa, fabulós, així com el tracte.

Al dia següent, tot i que la previsió era quasi de cicló tropical, amb un sol espantós vam anar fent la trinxera fins al coll de la Punta Alta. Val a dir que fins al refugi, poca neu i a partir d'allà, massa. Després d'esgotar tothom obrint traça i comprovar que no es paeix bé caminar amb neu fins a la part compresa entre les cames i la cintura, arribats al coll, una cornisa ens posava a prova. Òbviament i tenint en compte que era tard, pel temps perdut obrint traça inhumana, vàrem decidir recular, ja que tampoc era qüestió de provar l'Arva de viu en viu. La previsió era de risc 3, però en aquell indret es posava de manifest en tota la seva esplendor i acostant-se a 4. A més, la cornisa no semblava molt amigable. El grup va encaixar força bé la decisió i vàrem optar per intentar creuar cap a coma les Bienes i baixar per allí, però vam tenir la mateixa sort. Retornant pel mateix lloc vam arribar als cotxes amb una feblíssima nevada i la cara cremada pel sol. A la ràdio encara deien fortes nevades i mal temps. Devia ser a Salou.

Després d'un bon sopar al Pont de Montanyana ens vam oblidar d'aquelles previsions no complides. La llàstima és que més d'un/a no va voler venir precisament per aquella previsió, possiblement pensant que els monitors érem uns inconscients. Crec que els de la Vall d'Aran, especialment els hotelers, també van queixar-se, igual que aquests cursetistes, del poc encert de la previsió.

El dia de la cloenda i gràcies a un amable cursetista, vàrem poder veure fotografies de tota l'experiència i prendre un petit àpat tots plegats.

Com a qüestions puntuals a remarcar, cal dir que l'amic José Luis ens va obsequiar, a banda de la seva corpulent companyia, amb un servei gratuït de furgonetes, amb les quals vàrem anar a totes les excursions a un preu ridícul (furgonetes de nou). Gràcies, doncs, José Luis. També cal donar les gràcies a aquells que es feien dir monitors per la seva dedicació desinteressada i el seu ajut: Enric (Tomàs), Jordi (Pi), Pep (Bellavista), Ramon (Orteu). Finalment, resta comentar que a les fitxes de valoració dels mateixos cursetistes hi havia poca crítica i contradiccions entre els que deien que les sortides eren massa dures i els que deien que eren massa fluixes, igual que les xerrades, ja que el 50 % deia massa curtes i l'altre 50 %, massa llargues.

Com a valoració general, ens hem de felicitar perquè ningú prengué mal i engrescar tots aquells cursetistes que ara ja són companys/anyes que facin força cims, travesses i "encigalades" amb tots nosaltres, però sempre amb seny i recordant que la formació mai l'han de deixar de banda.

Albert València i Armengol
Coordinador del curs

CICLE DE SORTIDES DE MITJANA MUNTANYA: MONTSERRAT

El diumenge 18 d'abril es va fer la sortida a Montserrat corresponent al Cicle de Sortides de Mitjana Muntanya del Club, en la qual vam participar deu persones: Laura, Andrés, Ivan, Maribel, Maider, Aleix, Francisco, Pau i els coordinadors Barend i Íngrid.

Les expectatives meteorològiques no eren gaire bones després de dos dies de pluges intenses arreu de Catalunya, però diumenge al matí feia bo. Així que vam tirar amb els cotxes cap a Montserrat. La primera parada va ser al poble del Bruc per a fer uns cafès i entrepans. El bar era ple de gom a gom i fins i tot ens hi vam trobar altra gent del Club que anava a escalar. O el món és molt petit o el CEG té molts socis! Va ser un intent fallit d'esmorzar, ja que, encara que vam insistir molt amb el que volíem, els cambrers ens van ignorar. Mitja hora després d'haver-nos menjat els entrepans de casa, vam marxar sense que ens haguessin servit. En Francisco, desesperat per prendre alguna cosa, ja volia entrar a cases particulars! Però no podíem perdre més temps, ja que hi havia previsió de pluges cap al migdia.

Vam aparcar els cotxes a Can Maçana i vam començar a caminar seguint el GR 172. Ens vam endinsar al massís de

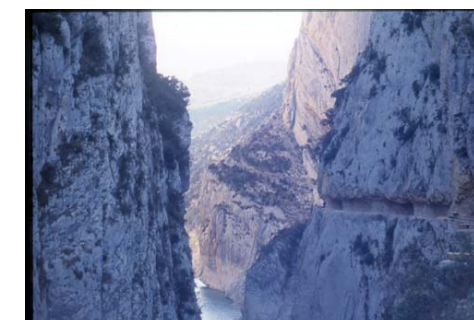
GRUP DE NATURA

El proper mes de maig el Grup de Natura engega un cicle de sortides per conèixer una mica més les característiques paisatgístiques i l'hàbitat natural de Catalunya. En aquestes sortides intentarem aprofundir en la natura a través de la geologia, la fauna i la flora, al mateix temps que intentarem observar els diferents aspectes del paisatge. Creiem que és important l'acció esportiva o de lleure a la natura, però al mateix temps podem assabentar-nos de les diferents característiques dels espais naturals en els quals desenvolupem la nostra activitat.

A cada sortida proporcionarem un petit dossier, per tal de poder disposar d'unes notes de consulta que ens ajudaran a conèixer millor el lloc visitat.

Les sortides seran assequibles per a tothom que estigui una mica acostumat a caminar per muntanya.

travessat per cap carretera. El congost de Mont-rebei és excavat pel riu Noguera Ribagorçana i separa el Montsec d'Ares del Montsec d'Estall. El travessa un camí excavat a la roca que permet gaudir d'una manera espectacular de tot l'indret. Les parets del congost assoleixen 500 m de caiguda vertical i l'amplada mínima és de només 20 m.

Aquesta sortida la farem amb vehicles particulars, per la impossibilitat d'accedir al punt d'inici amb autocar, ja que l'accés és una pista forestal d'uns cinc quilòmetres de recorregut. Per a més informació, a la Secretaria o al plafó del Club i també al telèfon 933 396 440.

Jordi Pi i Calzada

ACAMPADA

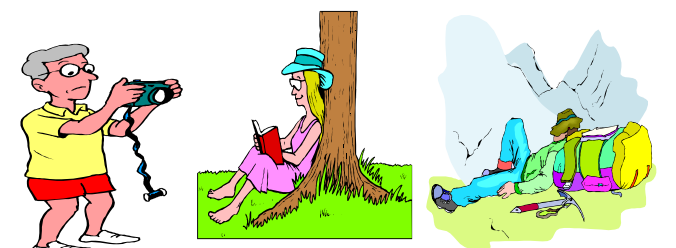

VACANCES D'ESTIU 2004 CAMPING LASPAULES (Laspaules – Huesca)

**25 Km. De Benasque i
20 km. De la Vall de Boi**

**DEL 25 DE JULIOL AL
25 D'AGOST**

**Preu – 3.25• + 7% iva
per persona, cotxe,
caravana i llum**

CURSET D'INICIACIÓ A L'ALTA MUNTANYA, HIVERN 2004

Un any més i ja en seran tretze, crec, que s'han fet els cursos d'iniciació a l'alta muntanya Vila de Gràcia, els de la nostra entitat, tot i que amb la mirada posada en un horitzó que els albira canvis substancials.

Fins ara, fent-ne quatre cèntims per a aquells que no ho sapigueu, els cursets els havien dut a terme, de manera desinteressada, socis de l'entitat amb ganes de donar un cop de mà als nouvinguts al món de la muntanya, a la nostra principal afecció i quasi forma de vida. Aquest fet combinava l'experiència d'aquelles persones amb les ganes de trobar nous companys d'aventures i “encigalades”. I, respecte als cursetistes, els oferia uns cursos a uns preus assequibles, així com un lloc on, un cop acabat el curs, poder continuar duent a terme activitats de muntanya amb un grup que ja coneixien; per tant, facilitava una immersió més senzilla al Club i als seus components.

Aquesta manera d'actuar, lògica i fins al moment plenament profitosa, ha estat alterada per la normativa aprovada, la qual, de manera equivocada, ha equiparat les empreses d'esports d'aventura amb les entitats excursionistes. I els efectes es deixaran notar i molt, ja que s'obligarà a tenir un conjunt de titulats perquè facin els cursos que fins ara senzillament feien persones amb alguna experiència i ganes. El preu canviarà i les motivacions del monitors també. I si fins ara, reiterem, eren bàsicament les d'ajudar certes persones, com al seu dia ells van ser alliçonats, així com trobar companys de cims i travesses, d'aquí a poc l'incentiu econòmic serà l'únic i exclusiu motor d'aquells formadors, fet molt trist, al meu entendre, tot i que cerqui que els monitors tinguin una preparació superior, que ja veurem si és així o significa simplement una “titulitis” sense contingut real.

Bé, deixant les penes de banda, ens centrarem al curs d'aquest any, respecte al qual s'ha de dir, tot i que em pesi, que ha estat un dels millors dels darrers anys quant a les ganes de la gent, el seu nivell d'aprenentatge, així com la disciplina. A més, van poder fer dos cims de tres i van encaixar amb dignitat que reculéssim a tres-cents metres del cim de la Punta Alta, pel risc d'allaus evident i notori al darrer tram.

El curs va començar amb dinou futurs excursionistes, en aquell moment cursetistes, els quals van ser acompanyats

per quatre socis que es feien dir monitors. Val a dir que, com passa sempre, ja a la primera sortida algun membre va faltar, i no vam ser a cap de les tres sortides tots els que havíem de ser.

Com a consideracions prèvies podem destacar que alguns d'aquells nouvinguts a la muntanya de cap manera ho eren, ja que havien fet anteriorment força activitat alpina. Tanmateix, i com a fet inusual, vam comptar amb la participació d'algú jove, però jove de veritat, no com nosaltres, de menys de quinze anys. Recordeu que aquest sector d'edat, i fins als vint-i-cinc, ha desaparegut de la muntanya i únicament, de vegades, se'ls pot trobar al món de l'escalada. Per tant, felicitats per l'elecció al Marc, el qual encoratgem perquè convenci molts companys i companyes de la seva edat a seguir el mateix camí i si pot ser amb nosaltres.

Anant ja al gra direm que la primera sortida va ser a Andorra, on vam dormir al refugi de Sorteny i vam fer el pic

Pic de l'Estanyó. Fotografia d'Enric Martínez

de l'Estanyó. I, donat que el refugi és a mitja hora del cotxe, vam permetre'ns el luxe de poder sortir a les deu del matí. Vàrem parar a esmorzar a Ponts, i posteriorment vam fer una parada tècnica a una benzinera d'Andorra, per a comprar llenya, la qual, repartida, vàrem pujar al refugi lliure.

Arribats al refugi i ja instal·lats, en lloc de quedar-nos dins i gaudir de l'escalfor de la llar de foc, tot i que estava apagada, tots ben abrigats vam començar les pràctiques d'autodetenció amb piolet. I val a dir que més d'un millor que no caigui mai, perquè ja veurem què li passarà, atenant al que es va poder observar a les pràctiques. Posteriorment i després d'uns quants intents d'autodetenció, alguns amb èxit i d'altres no, es van fer pràctiques d'Arva, i es va poder constatar la gran diferència entre els direccionals, que mesuren la distància a l'objectiu, i els que únicament emeten sons atenent a la proximitat de l'objectiu. Així doncs, futurs companys/anyes, compreu-ne dels cars i bons.

Acabades les classes pràctiques i a uns quants graus sota zero, vam entrar a sopar al refugi, i llavors vam encendre la llar de foc amb la llenya carretejada. No tots, però, van gaudir de l'escalfor, ja que el refugi és gran i la segona taula era força lluny del foc. A més, hi havia dos grups més i un ocupava part de la taula de vora del foc. Després d'assaborir les exquisideses dels plats precuinats, que costen d'empassar, tot i la publicitat televisiva, vam fer un cremat, el qual va durar poc i va ser tranquil perquè el fred anava calant i començava a ser tard.

Refugi de Sorteny, a Andorra. Fotografia d'Enric Martínez

Un cop dormint, al voltant de les onze, va començar el millor de la jornada, ja que, com que es va apagar el foc, el fum va inundar el refugi, sembla que pel mal tiratge de la xemeneia. I per si la situació no era ja prou penosa, un dels altres dos grups amb qui compartíem refugi va començar a increpar-nos com si haguéssim provocat la fumera expressament. Òbviament, entre estossecs pel fum vam contestar les acusacions que es feien en un to pejoratiu evident. Finalment, l'altre grup fins llavors no involucrat, que era el que més va gaudir del foc perquè hi va ser al costat en tot moment, va treure amb pales totes les brases fora del refugi. Tot i això, els amics rondinaires van continuar queixant-se i increpant-nos. Al matí següent, però, mentre nosaltres esmorzàvem, ells encara dormien.

L'endemà, iniciada l'ascensió al pic i arribats a l'aresta, més ben dit “aresteta”, la cosa va començar a posar-se divertida ja que hi havia algun pendent amb risc i la neu, per fi, començava a ser una mica més dura. Finalment vam arribar al cim i vam gaudir d'una vista impressionant i d'un àpat més que guanyat.

A la baixada, però, algú va patir més d'un ensurt en relliscar pendent avall, cosa que no va tenir, sortosament, cap conseqüència, sia per la ràpida i correcta reacció d'un, amb què es demostrava la validesa de les pràctiques del dia anterior i segurament també la seva experiència anterior, o per altres factors pel que fa a l'altre “lliscaire”. A la tornada el millor va ser el sopar altre cop a la Fonda Cadí i els seus tres plats del menú.

La segona sortida va ser al Peguera, el qual va ser assolit per primer cop en un curset. Val a dir, però, que

anteriorment els cursos eren al novembre/desembre i sovint no es podia fer per la neu excessiva caiguda i no assentada, ja que eren les primeres grans nevades de la temporada. Per cert, aquell cap de setmana es feia una cursa d'esquí de muntanya a la vall Fosca, on érem, suposo que per a aprofitar-ho abans que, quan facin les pistes d'esquí, la destrossin més del que ja està.

Després que alguns cursetistes provessin d'arribar tots solets al refugi i fessin gala que a la xerrada d'orientació es van adormir, vàrem trobar-lo. En aquella sortida tothom va poder constatar el tros d'home que era el guarda, en Lucas, el qual, amb aquells cabells que duia, desitjaria no trobar-me en una nit fosca, bàsicament perquè sortiria corrents comes ajudeu-me. Tot i això, el sopar era molt bo i la seva atenció en tot moment, també. Com començava a ser típic, en el moment d'arribar vam sortir a fora, a passar fred i a rebre una petita i ràpida explicació de diferents formes d'assegurament a la neu i d'encordament. Bromes a banda quant al guarda, l'estada va ser força agradable, calenta i entre roncs i amb algú dormint per terra, pobrissona Neus, i després d'algun patxaran que va convertir-se en ratafia va arribar el dia de fer el cim.

Amb un dia també força bo, vam pujar el pas de l'Os, més aviat la variant que hi ha a la dreta, sense cap problema. Posteriorment, arribats a l'aresta del Peguera, donat que hi havia algun pas amb dificultat, es va muntar un passamans. En algun lloc els cursetistes fins i tot van emprar el piolet com a eina de tracció, fet que creiem que els va agradar força. I val a dir que tots i totes van pujar i que cap va recular davant els forts pendents a flanquejar. Al cim, vista espectacular i fotografies per al record, per a ensenyar als fills i néts i demostrar que va haver-hi un temps que hi havia muntanyes sense pistes d'esquí. Al tornar a Barcelona algú ens va “encigalar” per a sopar a un lloc diguem-ne discutible. La gana, però, va poder més i ho vam oblidar.

Coll de la Punta Alta. Fotografia d'Enric Martínez

La tercera i darrera sortida va ser a la Punta Alta. Amb permís dels homes del temps, que millor que es dediquin a una altra cosa, enmig de la boira vam pujar al refugi. Com a anècdota, algunes noies estaven un xic nervioses,